



RESSÒ DE LA PARAULA

ELS POLÍTICS

Quins polítics? (i II)



Sense deixar el clima en el qual ens introduïa el radiomissatge del papa Pius XII en plena guerra, continuem somiant amb polítics que s'assemblin, encara que sigui des de lluny, a l'ideal que ens transmet l'Evangeli. Continuem veient la política i els polítics com formant part d'aquesta immensa bondat i humanitat de Déu que se'ns ofereix en Jesús, segons ens explicava el document pontifici *Benignitas et humanitas*.

En el seu número 26, prossegueix el missatge descrivint la figura dels polítics que desitjaríem:

«(Hauran de ser persones) de sòlides conviccions cristianes, de judici just i segur, de sentit pràctic i recte, conseqüents amb si mateixes en tota circumstància.»

Aquesta exigència ens resulta ben estranya. En primer lloc, perquè, segons diuen, vivim temps d'«opinió» i no de sòlides certeses. En segon lloc, perquè les conviccions cristianes —ens diuen— o no existeixen o s'han d'amagar en l'àmbit privat. A la primera objecció hem de respondre que, a la vista de l'auge al món occidental de polítiques radicals i extremades, d'un sig-

ne i d'un altre, sospitosament segures, la gent té fam de fórmules clares... No demanarem fórmules simples i demagògiques que amaguen la complexitat d'allò real, sinó polítiques, que en lloc d'enterbolir les conviccions i principis els realitzin i els posin clarament en evidència.

Responent a la segona objecció, direm que, evidentment, no demanarem que el polític faci professió de fe cristiana (ni tan sols per guanyar alguns vots), però sí que afirmem que els cristians tenim el dret i el deure de reclamar una política que respongui al que anomenem «l'humanisme cristià». Ho hem de fer, no perquè «sigui allò nostre», sinó perquè estem convençuts que Jesucrist és la plenitud de la humanitat i que l'ideal de món (treball, economia, família, societat, cos, cultura, etc.) i les grans virtuts que d'Ell deriven (justícia, solidaritat, amor, humilitat, sinceritat, servei, etc.), són la



Medalló de sant Tomàs More

salvació de tota la humanitat.

Cal reconèixer que ser conseqüent i honrat, clar en el pensament, recte en la intenció i, alhora, gaudir de sentit pràctic, és a dir, conèixer la realitat i saber moure-s'hi, són qualitats, que rarament coincideixen i es donen simultàniament en una mateixa persona.

Prossegueix el missatge:

«Han de ser de doctrina clara i sana... capaces, en virtut de l'autoritat que brolla de la seva pura consciència i s'irradia al voltant, de ser guies i caps, especialment en aquests temps, en què les urgents necessitats sobreexciten la impressiabilitat del poble.»

Si, a més, aquesta persona, que no traeix la seva pròpia consciència, aconsegueix ser capdavantera, és a dir, convèncer, aglutinar, motivar, dirigir, llavors ens trobem davant d'un tre-

sor. Només li mancava una darrera qualitat:

«Persones que en els períodes de transició... se sentin doblement obligats a fer circular per les venes del poble i de l'Estat... l'antídoto espiritual dels criteris clars, de la bondat diligent, de la justícia igualment favorable a tots i la tendència de la voluntat cap a la unió i la concòrdia nacional dins d'un esperit de sincera fraternitat.»

A manera de «cenyidor» de tot el vestit personal, com diria la Carta als Colossencs, el polític hauria de fer circular per les venes del poble la sincera fraternitat, mitjançant virtuts, tals com la justícia universal, la bondat, la pau i la unitat...

Sense exagerar, afirmem que ser polític cristià és un feixuc i valuós camí de santedat. S'entén que sant Joan Pau II declarés patró dels polítics sant Tomàs More, que va ser sant, no només per la seva vida evangèlica, sinó també perquè va morir màrtir del servei públic honrat i fidel.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat



APUNTS PER A L'ANÀLISI

PACIFICAR L'ÀNIMA I EL MÓN

La pau es diu de moltes maneres (II)

És bo ampliar el discurs sobre la pau i transcendir algunes presentacions molt reduccionistes d'aquest valor, que pràcticament el redueixen a l'absència de guerra o de conflicte.

Hi ha, en primer lloc, la pau corporal que és l'ordre harmoniós de les seves parts. Un cos malalt és un cos en guerra, en conflicte que, generalment, crida a través del dolor i fa palès el seu malestar al jo conscient. Hi ha pau corporal quan no percebem el cos, ni cap de les seves parts o extremitats, quan ens movem, correm o dansem sense adonar-nos que vivim en un cos i que ens comuniquem a través d'ell. Quan el cos està en guerra, crida i el seu crit és el dolor, la fiblada de dolor.

La pau amb el propi cos comença amb un gest tan quotidià com el de mirar-se al mirall sense disquis-

tar-se per la pròpia imatge, figura, alçada i pes. Fàcil de dir, però molt difícil de realitzar. Rarament es troba algú que se senti totalment complagut amb la imatge que veu de si mateix a l'altra banda de l'espill. Ens obsessionem en l'adolescència per forçar abans de temps un bigoti i en la maduresa ens obsessionem per dissimular les canes. L'acceptació del propi cos prepara el camí per a la plena harmonia amb un mateix.

Per assolir aquesta pau amb el propi cos, cal aprendre a respirar. Respirar és inspirar el Tot, exhalar la Unitat i viure en connexió amb el conjunt de la realitat. Ajuda per a això la pràctica de la respiració diafràgica, asseure's a contemplar, a passejar o a recitar pausadament i repetidament una antífona,

jaculatòria o mantra. Són diverses vies per a deixar que aflori a la superfície de la consciència el millor del nostre fons. O dit d'una altra manera, és un mode de submergir-nos en el Misteri que habita en totes les coses.

Per assolir aquesta salut amb el propi cos, cal una dieta equilibrada, una exercitació adequada i una bona ració de repòs al dia.

Repòs no s'ha d'associar a peresa, apatia o desgana. Reposar és estar alerta, a l'escolta, però sense estar enfaixat; és deixar-se portar pel vent que tensa les veles; però sense deixar-se arrossegar pel corrent. És la distensió.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

ECO DE LA PALABRA

LOS POLÍTICOS

¿Qué políticos? (y II)

Sin dejar el clima en el que nos introducía el radio-mensaje del papa Pío XII en plena guerra, seguimos soñando con políticos que se asemejen, aunque sea de lejos, al ideal que nos transmite el Evangelio. Continuamos viendo la política y los políticos como formando parte de esa inmensa bondad i humanidad de Dios que se nos ofrece en Jesús, según nos explicaba el documento pontificio *Benignitas et humanitas*.

En su número 26, prosigue el mensaje describiendo la figura de los políticos que deseáramos:

«(Habrán de ser personas) de sólidas convicciones cristianas, de juicio justo y seguro, de sentido práctico y recto, consecuentes consigo mismas en toda circunstancia.»

Esta exigencia nos resulta muy extraña. En primer lugar, porque, según dicen, vivimos tiempos de «opinión» y no de sólidas certezas. En segundo lugar, porque las convicciones cristianas —nos dicen— o no existen o hay que guardárselas en el ámbito privado. A la primera objeción hemos de responder que, a la vista del auge en el mundo occidental de políticas radicales y extremadas, de uno y otro signo, sospechosamente seguras, la gente tiene hambre de fórmulas claras... No pediremos fórmulas simples y demagógicas que oculten la complejidad de lo real, sino políticas, que en lugar de enturbiar las convicciones y principios los realicen y los pongan claramente en evidencia.

Respondiendo a la segunda objeción, diremos que, evidentemente, no pediremos que el político haga profesión de fe cristiana (ni siquiera para ganar algunos votos), pero sí afirmamos que los cristianos tenemos el derecho y el deber de reclamar una política que responda a lo que llamamos «el humanismo cristiano». Lo hemos de hacer, no porque «sea lo nuestro», sino porque estamos convencidos de que Jesucristo es la plenitud de la humanidad y que el ideal de mundo (trabajo, economía, familia, sociedad, cuerpo, cultura, etc.) y las grandes virtudes que de Él derivan (justicia, solidaridad, amor, humildad, sinceridad, servicio, etc.) son la salvación de toda la humanidad.

Hay que reconocer que ser consecuente y honrado, claro en el pensamiento, recto en la intención y, al mismo tiempo, gozar de sentido práctico, es decir, conocer la realidad y saber moverse en ella, son cualidades, que raramente coinciden y se dan simultáneamente en una misma persona.

Prosigue el mensaje:

«Han de ser de doctrina clara y sana... capaces, en virtud de la autoridad que brota de su pura conciencia y se irradia alrededor, de ser guías y jefes, especialmente en estos tiempos, en que las apremiantes necesidades sobreexcitan la impresionabilidad del pueblo.»

Si además esta persona, que no traiciona su propia conciencia, consigue ser líder, es decir, convencer, aglutinar, motivar, dirigir, entonces nos hallamos ante un tesoro. Sólo le faltaría una última cualidad:

«Personas que en los períodos de transición... se sientan doblemente obligados a hacer circular por las venas del pueblo y del Estado... el antídoto espiritual de los criterios claros, de la bondad diligente, de la justicia igualmente favorable a todos y la tendencia de la voluntad hacia la unión y la concordia nacional dentro de un espíritu de sincera fraternidad.»

A manera de «ceñidor» de todo el vestido personal, como diría la Carta a los Colosenses, el político tendría que hacer circular por las venas del pueblo la sincera fraternidad, mediante virtudes, tales como la justicia universal, la bondad, la paz y la unidad...

Sin exagerar, afirmamos que ser político cristiano es un arduo y valioso camino de santidad. Se entiende que san Juan Pablo II declarara patrón de los políticos a santo Tomás Moro, que fue santo, no sólo por su vida evangélica, sino también porque murió mártir del servicio público honrado y fiel.

† Agustín Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

Corpus a la Diòcesi de Sant Feliu

La solemnitat del Cos de Crist, enguany el 29 de maig passat, posa de relleu la presència de Déu en l'Eucaristia. És una festa molt celebrada per tot arreu, centrada sobretot en la processó amb el Santíssim Sagrament i la tradició de les catifes de flors. A tota la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat s'ha manifestat de diverses maneres. Heus ací només alguns flaixos.

A la Catedral de Sant Llorenç, la processó per la plaça de la Vila va ser molt concorreguda, amb la participació de molts nens i nenes que han fet la primera comunió aquest any, i molt lluïda amb l'acompanyament de la banda simfònica Ciutat de les Roses.

A l'Arxiprestat de Bruguers es van fer processons a Viladecans, Castelldefels i Gavà, on van participar-hi al voltant de 800 persones entre la missa i la processó, i una seixantena d'infants de la primera comunió.

Les parròquies de Sant Boi de Llobregat realitzen una processó unitària dins el recinte del Centre Assistencial Benito Menni, amb dues estacions on es fa una pregària i una breu catequesi.

A Sant Sadurní d'Anoia se celebra el Corpus amb la capvuitada que popularment s'anomena «Festes dels barris». Cada dia és festa a un barri i l'endemà vénen a missa a l'església en comitiva amb una petita orquestra. El diumenge és el dia del barri Església i els veïns fan les catifes de flors; enguany, la central estava dedicada a l'Any Sant. Al vespre, es fa la processó per la plaça i el carrer Església.

Esparraguera, Abrera i Monistrol van realitzar processons. En aquesta darrera població, ja l'any passat es va recuperar l'ús de la custòdia gòtica del segle XV d'argent daurat, propietat de la parròquia de Sant Pere, que està cedida al Museu Diocesà de Barcelona, on resta exposada quan la parròquia no la requereix.



Corpus a la Catedral

pels carrers engalanats. La processó l'obren els gegants i la Moixiganga de Sitges. A l'altar muntat a la plaça del Cap de la Vila, es fa una pregària i una benedicció solemne amb la custòdia, per continuar després la processó, que acaba de nou a la parròquia. L'últim acte de les festes del Corpus a Sitges va ser la tradicional ofrena col·lectiva de clavells a la Mare de Déu del Vinyet, en el seu santuari, el dia 5 de juny.



Catifa de flors en el Corpus de Sant Sadurní

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

Misericòrdia i correcció

Parlant de la misericòrdia divina, hem evocat diverses vegades la figura del pare de família que estima els seus fills, els ajuda, es preocupa per ells, els perdona. I com a pare, els educa i els corregeix quan s'equivoquen, afavorint el seu creixement en el bé.

És així que se'ns presenta Déu en el primer capítol del profeta Isaïes, en el qual el Senyor, com un pare afectuós però també atent i sever, s'adreça a Israel acusant-lo d'infidelitat i de corrupció, per portar-lo al camí de la justícia.

Déu, mitjançant el profeta, parla al poble amb l'amargor d'un pare decebut: ha fet créixer els seus fills i ara s'han rebel·lat contra ell. Tot i estar ferit, Déu deixa que l'amor parli, i fa una crida a la consciència d'aquests fills degenerats perquè es penedeixin i es deixin estimar altra vegada. Això és el que fa Déu! Ve al nostre encontre perquè ens deixem estimar per ell, pel nostre Déu.

Déu reclama al seu poble: «Us heu equivocat de camí». Amb afecte i amb amargor diu el «meu» poble. Déu no ens rebutja mai; nosaltres som el seu poble. I així

és Déu: mai, mai no ens rebutja! Sempre diu: «Fill, vine». I aquest és l'amor del nostre Pare; aquesta és la misericòrdia de Déu. Tenir un pare així ens dóna esperança, ens dóna confiança. Aquesta pertinença hauria de ser viscuda en la confiança i en l'obediència, amb el coneixement que tot és do que ve de l'amor del Pare.

I aquest és el camí de la misericòrdia divina: Déu no ens tracta d'acord amb les nostres culpes (cf. Sl 103,10). El càstig es converteix en l'instrument per a provocar la nostra reflexió.

(Dimecres, 2 de març de 2016.)

Projecte Raquel de Sant Feliu de Llobregat

Comença a funcionar a la diòcesi una nova iniciativa de la Delegació de Família i Vida, per ajudar les persones que han viscut o han estat afectades per un avortament, sigui quin sigui el grau de participació. El Projecte Raquel té els seus orígens als Estats Units, on va començar fa més de 20 anys. Actualment està present en molts països de tot el món i en moltes diòcesis de tota Espanya.

Projecte Raquel de Sant Feliu està constituït per voluntaris de diverses parròquies de la diòcesi. Es tracta de tota una xarxa de sacerdots, psicòlegs i persones acollidores, especialment formades per a oferir una atenció individualitzada a les dones i als homes, després d'un avortament. Al seu organigrama hi ha un prevere com a consiliari, Mn. Juan Antonio



Vargas; un matrimoni coordinador, Rut Sales y Ferran González; un grup de consellers, persones que s'han

format per poder acompanyar en el camí de guarició dels qui demandin aquest servei i, un equip de suport i pregària en el qual tots estan convidats a participar amb la pregària.

Projecte Raquel està pensat per acollir persones amb diferents nivells de fe. Va bé per a totes les edats i no importa quant temps fa que va passar. Es realitza en deu sessions, un cop per setmana, individualment amb una persona acollidora i en un ambient de discreció total.

L'objectiu del Projecte Raquel és més que un assessorament psicològic: és ajudar la persona a reconciliar-se amb ella mateixa, amb el seu fill i amb Déu.

Contacte: tel. 629 803 276 - projecteraquel@bisbatsantfeliu.cat - www.projecto-raquel.com

Trasllat de les restes de la beata Josefina Sauleda



La celebració, rica i viscuda, va celebrar-se el 28 de maig, al Monestir de Montsió d'Esplugues de Llobregat. Van assistir-hi el bisbe Agustí Cortés; Mn. Joan Pere Pulido, secretari general; Mn. Àlvar Pérez, delegat per a les causes dels sants; P. Josep M. Henríquez, osb, delegat per a la Vida Consagrada; Mn. Xavier Armengol, delegat de Patrimoni; Mn. Gaspar Mora, capellà de les monges; a més de preveres, familiars de la beata, nombrosos frares dominics de Barcelona i València i moltes monges dominiques procedents de monestirs de Catalunya, València i Saragossa, acompanyades per la mare Teresa Gil, federal. Abans de la celebració de l'Eucaristia es va fer el trasllat de les relíquies a l'església del monestir, i a la cloenda de la missa, es va fer el tancament de la urna, la lectura i la signatura de l'Acta del Trasllat. Sor Teresa Gil va dirigir unes paraules i es van llegir les cartes del general de l'Orde dels Predicadors i del provincial de Catalunya. Les relíquies resten ara en un sarcòfag col·locat en una capella lateral.

Assemblea general de Mans Unides

Va tenir lloc els dies 21 i 22 de maig a Madrid, amb la participació dels delegats de tota Espanya.

De Sant Feliu de Llobregat era present el Sr. Josep Maria Oró. Es van fer les votacions per al càrrec de la presidència, que va recaure en la persona de Clara Pardo Gil.

Altres punts tractats van ser el document base per al pla de treball de la propera campanya, amb el lema i cartell i la metodologia per a l'elaboració del Pla estratègic 2017-2021.

Nous acòlits i lector



Dimarts, 24 de maig al vespre, a la capella del Seminari Conciliar, el bisbe Agustí va instituir lectors al nostre seminarista, Javier Ojeda, i als de Barcelona Carlos Bosch, Iñaki Marro, Carlos Pérez, Pablo Pich-Aguilera, Antoni Vidal i Agustí Vives. En canvi, el ministeri de l'a-

colitat el van rebre Iñaki Marro, de Barcelona, i Jordi Mondragón i Mario Pardo, de la nostra diòcesi. La celebració va ser molt participativa per part dels concelebrants, familiars i amics dels instituïts als ministeris laicals. La festa va acabar amb un petit refrigeri per poder felicitar-los.

AGENDA

► **Visita guiada al claustre del monestir de Montsió.** El 18 de juny, a les 11 h. Activitat gratuïta organitzada per Catalonia Sacra per ajudar a descobrir aquesta joia del gòtic que, a mitjans del segle xx, va ser traslladada peça a peça fins a la seva ubicació actual a Esplugues de Llobregat. Lídia Verdier, historiadora de l'art i membre del Grup d'Estudis d'Esplugues, serà l'encarregada de guiar la visita. Es recomana fer inscripció prèvia per tal de poder garantir una bona audiència: reserves@cataloniasacra.cat, tel. 693 720 202.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

13. □ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [1R 21,1-16 / SI 5 / Mt 5,38-42]. Sant Antoni de Pàdua (†1231), prevere franciscà i doctor de l'Església, nat a Lisboa, patró del ram de la construcció; sant Fandila, prevere; sant Aventí, màrtir; santa Aquilina, verge.

14. ■ Dimarts [1R 21,17-29 / SI 50 / Mt 5,43-48]. Sant Eliseu, profeta (s. ix aC); santa Digna, vg. i mr.

15. ■ Dimecres [2R 2,1.6-14 / SI 30 / Mt 6,1.6.16-18]. Santa Maria Miquela del Santíssim Sagrament (Madrid 1809 - València 1865), verge fund. adoratrius a Madrid (AESC,

1850); sant Bernat d'Aosta, prev. (†1081), patró dels muntanyencs i els muntanyistes; santa Benilde, mr.; santa Germana Cousin, vg.; sant Bernard de Menthon, rel.

16. ■ Dijous [Sir 48,1-15 / SI 96 / Mt 6,7-15]. Sant Quirze (o Quirc, Quiri o Quir) i la seva mare Julita, mrs. (s. iv); sant Ferriol, prev. i mr.; sant Ilpidi, mr; santa Lutgarda, vg.

17. ■ Divendres [2R 11,1-4.9-18.20 / SI 131 / Mt 6,19-23]. Sant Gregori Barbarigo, bisbe de Bèrgam i de Pàdua (s. xvii); santa Emília Violar, vg. fund. (1856); beat Pau Burali, bisbe.

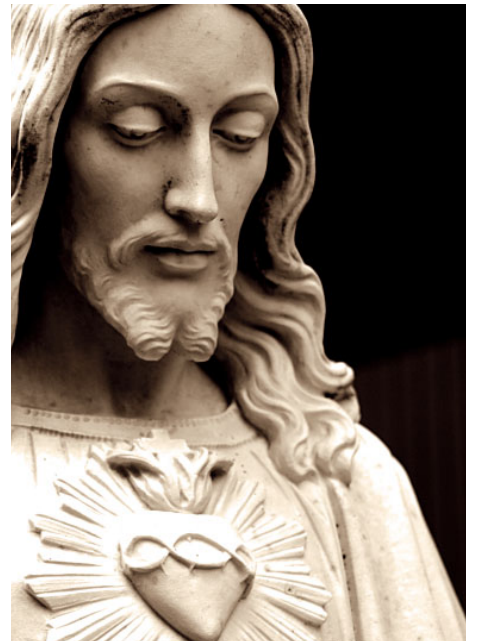
18. ■ Dissabte [2Cr 24,17-25 / SI 88 / Mt 6,24-34]. Sants Marc i Marcel·lià, germans màrtirs a Roma; santa Marina, verge i màrtir; sants Ciríac i Paula, verge, germans i màrtirs.

19. ■ Diumenge vinent, XII de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Za 12,10-11 / SI 62 / Ga 3,26-29 / Lc 9,18-24]. Sant Romuald (s. x-xi), abat, nascut a Ravenna, fundador camaldulencs (EC, 980); sants Gervasi (o Gervàs) i Protasi, màrtirs; santa Aurora, verge i màrtir; santa Juliana Falconieri, verge servita (†1341).

Diuenge XI de durant l'any

COMENTARI

Visc jo, però és Crist qui viu en mi



Tot i conèixer que era la muller d'Uries, David va jeure amb Betsabé i tramà la mort d'Uries en combat (2Sa 11). L'intent de crim perfecte no enganya Déu: *Has menyspreat el Senyor!*

Tot i això el Senyor, que unguí David rei d'Israel, es mostra fidel i disposat a afegir-hi altres favors, d'entre els quals cal destacar el seu perdó.

El Senyor passa per alt el teu pecat.

Pau predica que la fe en el perdó misericordiós de Déu és l'única via de salvació. Ningú no pot ser just per complir les obres que mana la Llei, sinó només perquè ha cregut en Jesucrist.

L'argument clàssic per impulsar a complir la Llei s'ha tornat en contra (Dt 27,26): «Maletat el qui no observi totes les prescripcions de la Llei» (totes i sempre!). Però el fet és que ningú observa totes les prescripcions de la Llei: llavors resulta que tothom resta abocat a la maledicció!

Crist és l'únic que salva. La fe i el baptisme són la connexió que ens incorpora a Crist. Les obres d'amor són el certificat de la bona connexió.

El menjar emmarca el diàleg entre un fariseu i Jesús, introduït per l'entrada en escena d'una dona pecadora. El que per al fariseu és contacte que fa impur, per a Jesús és aolliment misericordiós.

El fariseu pensà: Si fos profeta, sabria que aquesta dona és pecadora. Jesús sí ho sap, però situa la qüestió a un altre nivell.

Sota sospita, més encara que la dona pecadora, hi és posat Jesús en qui es fixa Simó. Ja a la perícopa anterior Jesús s'havia presentat com a amic de publicans i pecadors.

Aquesta dona estima molt: els gestos d'amor no són causa sinó senyal del perdó rebut. Jesús no la perdona perquè prèviament ella ha estimat molt, sinó que el senyal de què se li ha perdonat molt (i ella n'és conscient) és que expressa l'agraïment amb gestos; acomplint-se la dita de què estima més aquell a qui se li ha perdonat més.

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura del segon llibre de Samuel

(2Sa 12,7-10.13)

En aquells dies, Natan digué a David:

«Això diu el Senyor, Déu d'Israel: Jo t'he ungit rei d'Israel, i t'he salvat de les mans de Saül. He posat als teus braços la filla del teu senyor i les seves dones, t'he donat el poble d'Israel i de Judà i, si tot això fos poc, encara estava disposat a afegir-hi altres favors. ¿Per què, doncs, has menyspreat el Senyor cometent això que és malvist per ell? Has fet matar Uries, l'hitita; has pres per esposa la seva dona, i a ell l'has fet matar amb l'espasa dels ammonites. Per això, ja que tu m'has menyspreat prenent per esposa la dona d'Uries, l'hitita, l'espasa no s'apartarà mai més de casa teva.» David digué a Natan: «He pecat contra el Senyor.» Natan li respongué: «Està bé: el Senyor passa per alt el teu pecat; no moriràs.»

▶ Salm responsorial (31)

R. Senyor, m'heu perdonat la culpa comesa.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Galàcia (Ga 2,16.19-21)

Germans, sabeu que ningú no pot ser just perquè hagi complert les obres que mana la Llei, sinó només perquè ha cregut en Jesucrist. Per això nosaltres, jueus, hem cregut en Jesucrist, perquè ens faci justos, no el compliment de les obres de la Llei, sinó el fet d'haver cregut en Crist, ja que Déu no hauria pogut absoldre ni un sol home, si calia haver complert les obres que mana la Llei. Jo, per obra de la Llei, vaig morir pel que fa a la Llei, a fi de viure per a Déu. Estic clavat a la creu juntament amb Crist. La vida que ara visc, ja no és la meua; és Crist que viu en mi. La vida que ara visc en aquesta carn, la visc gràcies a la fe en el Fill de Déu, que m'ha estimat i s'ha entregat ell mateix per mi. No vull refusar la gràcia de Déu: Si algú pogués ser just per obra de la Llei, Crist hauria mort inútilment.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc

(Lc 7,36-8,3) (Versió abreujada)

En aquell temps, un fariseu invità Jesús a menjar amb ell. Jesús, doncs, anà a casa del fariseu i es posà a taula. Hi havia al poble una dona que portava una vida pecadora. Quan sabé que Jesús era a taula a casa del fariseu, hi anà amb un gerret d'alabastre ple de perfum, i es quedà enrere plorant als peus de Jesús. Amb les llàgrimes començà de mullar-li els peus, i els hi eixugava amb els cabells; després li besava els peus i els hi unguia amb perfum. El fariseu que havia convidat Jesús, en veure això, pensà: «Aquesta dona que el toca és una pecadora. Si ell fos profeta, sabria qui és i quina vida porta.» Jesús li digué: «Simó, t'he de dir una cosa.» Ell li contestà: «Mestre, digueu.» Jesús continuà: «Dos homes devien diners a un prestador: l'un li devia cinc-centes monedes de plata, i l'altre, cinquanta. Cap d'ells no tenia res per pagar, i el prestador els perdonà el deute. ¿Quin d'aquests et sembla que l'estimarà més?» Simó li respongué: «Jo diria que aquell a qui ha perdonat el deute més gran.» Jesús li diu: «És així mateix.» Llavors Jesús es girà cap a la dona i digué a Simó: «¿Veus aquesta dona? Quan he entrat a casa teua, tu no m'has donat aigua per rentar-me els peus, però ella me'ls ha rentat amb les llàgrimes i me'ls ha eixugat amb els cabells; tu no m'has rebut amb un bes, però ella, d'ençà que he entrat, no para de besar-me els peus; tu no m'has ungit el cap, però ella m'ha ungit els peus amb perfum. Per això et dic: Has vist que aquesta dona estima molt i és que eren molts els pecats que li han estat perdonats, però quan no hi ha tant a perdonar, no hi ha tant amor.» Després digué a la dona: «Els teus pecats et són perdonats.» Els altres que eren a taula començaren a pensar: «¿Qui és aquest, que fins i tot perdona els pecats?» Digué encara a la dona: «La teua fe t'ha salvat. Ves-te'n en pau.»

▶ Lectura del segundo libro de Samuel

(2Sam 12,7-10.13)

Después del pecado de David, el profeta Natán fue a su encuentro y le dijo: «¡Tú eres ese hombre! Esto dice el Señor, Dios de Israel: Yo te unguí por rey de Israel y te libré de las manos de Saúl; te he dado la casa de tu señor y puse en tus brazos las mujeres de tu señor, y te he dado la casa de Israel y de Judá, y por si esto fuera poco, te añadiré todavía más. Entonces, ¿por qué has despreciado al Señor haciendo lo que le desagrada? Mataste con la espada a Urías, el hitita, y tomaste por esposa a su mujer. Tú lo mataste con la espada de los amonitas. Por eso, no se apartará nunca de tu casa la espada, por haberme despreciado y haber tomado por esposa a la mujer de Urías, el hitita. David dijo a Natán: «He pecado contra el Señor.» Entonces Natán dijo a David: «El Señor, por su parte, ha perdonado tu pecado. No morirás.»

▶ Salmo responsorial (31)

R. Perdona, Señor, mi culpa y mi pecado.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Gálatas (Gál 2,16.19-21)

Hermanos, sabemos que nadie se justifica por las obras de la ley, sino por la fe en Jesucristo; nosotros creemos en Cristo Jesús para ser justificados por la fe de Cristo, no por las obras de la ley; porque nadie será justificado por las obras de la ley. Pues yo, por la ley, he muerto a la ley, a fin de vivir para Dios.

Estoy crucificado con Cristo; y ya no vivo yo, pues es Cristo el que vive en mí.

Mi vida presente la vivo en la fe en el Hijo de Dios, el cual me amó y se entregó a sí mismo por mí.

No rechazo la gracia de Dios; pues si la justicia se obtiene por la ley, entonces Cristo murió inútilmente.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas

(Lc 7,36-8,3) (Versión abreviada)

En aquel tiempo un fariseo invitó a Jesús a comer con él. Jesús fue a su casa y se puso a la mesa.

Había en la ciudad una mujer pecadora, la cual, al enterarse de que Jesús estaba a la mesa en casa del fariseo, se presentó allí con un vaso de alabastro lleno de perfume, se puso detrás de él a sus pies, y, llorando, comenzó a regarlos con sus lágrimas y a enjuagarlos con los cabellos de su cabeza, los besaba y unguía con el perfume.

El fariseo que le había invitado, al verlo, se decía: «Si éste fuera profeta, conocería quién y qué clase de mujer es la que lo toca. ¡Una pecadora!»

Jesús manifestó: «Simón, tengo que decirte una cosa. Y él: «Maestro, di.» «Un prestamista tenía dos deudores; uno le debía diez veces más que el otro. Como no podían pagarle, se lo perdonó a los dos. ¿Quién de ellos le amará más?». Simón respondió: «Supongo que aquel a quien perdonó más». Jesús le dijo: «Has juzgado bien.»

Y, volviéndose hacia la mujer, dijo a Simón: «¿Ves a esta mujer? Yo entré en tu casa y no me diste agua para los pies; ella, en cambio, ha bañado mis pies con sus lágrimas y los ha enjugado con sus cabellos. Tú no me diste el beso; pero ella, desde que entró, no ha cesado de besar mis pies. Tú no me pusiste unguento en la cabeza, y ésta ha ungido mis pies con perfume. Por lo cual te digo que si ama mucho es porque se le han perdonado sus muchos pecados. Al que se le perdona poco ama poco.»

Y dijo a la mujer: «Tus pecados te son perdonados.»

Los invitados comenzaron a decirse: «¿Quién es éste que hasta perdona los pecados?»

Él dijo a la mujer: «Tu fe te ha salvado; vete en paz.»